

»Bármibe kerüljön is, bírnom kell Önt!« Megérintette Clairet és forró lehellete arczát érte. Az aszszony hátrahajlott, és özszeránczolt homlokkal és elfojtott hangon kiáltá:

»Vigyázzon magára! Ha még egy lépést tesz, úgy bánok Önnel, mint egy alávaló rüppökkel szokás és arczul csapom Önt!«

Azt suttogták, hogy a halottakat valahol a táboron kívül, közös sírba temetik. Lehúzzák róluk a koszlott ruhát is, csak egymásra hanyják a póre testeket, mésszel leöntik és csak akkor szórnak rájuk földet, ha a gödör csaknem megtelt. Azt is suttogták, hogy a temetésen nemhogy pap nincs jelen, de még egy keresztet sem vet senki, és hogy a halottak minden holmiját ellopják, tárcát, bicskát, medáliát meg mindent. Sok halom van már, azt is suttogták, és nem mer a közelükbe menni senki, mert a halmok alól meszes kezek nyúlnak ki, és berántják magukhoz a vakmerőt.

A marqui pár gyors lépéssel egészen közel jutott Athenaishez és megcsodálhatta annak kissé halovány, de pompás ovál arczát, melyen elragadó kifejezés ült, két acélszürke szemének ragyogása fölött sűrű, hosszú szempillák sátoroztak. Üde piros ajkak, rózsás, áttetsző fülecskék és hullámos, gesztenye színű haj egészítették ki tökéletes szépséggé az arcot. Dereának karcsúsága gyönyörű vonalban szélesedett a vállak felé és igazán nemes, előkelő alakot mutatott, a fülében egy-egy szép fehér, nagy gyöngyöt viselt.

— Az anyja jó úristenit! — mondta egy komáromi hentes fia, valamikor mázsás, vértől sűrű ember, most még a fejét is nehezen emeli. — De bevágnám neki! Csak úgy csuklana.

— Kuss! — mordult rá a tanító. — Maga barom. Maga érzéketlen barom.

Midőn átfogta Eliane derekát, ez ifjú elérte azt, amit a herczeg hiába remélt, a szoboraszszony megelevenedett, élet járta át minden erét, aszszonynyá vált. Oh, mily gyönyör, mily elragadtatás várakozék reá, mily vigasztalan, mily sivár volt eddigi élete! Az érzelem, melyet élete eddigében nem érzett, most kinzója leend.

